

[Hans Nielsen.]

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har allerede irettesat det ærede Medlem Hr. Christmas Møller for hans Udtalelser vedrørende den nuværende højtærede Udenrigsminister, og jeg finder ikke nogen Anledning til at gentage det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksens Udtalelser, selv om de efter min Formening trængte til at forstærkes. Jeg synes, at det er ganske urigtigt fra et Oppositionsparti, at man paa nogen som helst Maade vil klandre en Udenrigsminister, der i en saare vanskelig Situation skal varetage de allervanskeligste Interesser, man i vort Land har at varetage i Øjeblikket overfor Udlandet. Jeg synes, at vi alle sammen skulde fylkes om ham og slutte os tættere om ham og støtte og hjælpe ham paa alle Maader. Det er efter min ringe Mening, hvad en Politiker bør gøre, for saa vidt han vil tjene Sagen og ikke først og fremmest ser paa sit Partis Interesser.

Til Slut har jeg kun en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der vilde reducere Industriraadets Skrivelse til Udvalget. Jeg maa derfor i den Anledning med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier af Industriraadets Skrivelse. Der staar i den:

„De handelspolitiske og beskæftigelsesmæssige Vanskeligheder, der dannede Baggrund for Oprettelsen af Nationalbankens Valutakontor, gør sig i Dag gældende i endnu højere Grad. Det vil derfor være en Umulighed at vende tilbage til den Frihed, der før 1. Februar gjaldt for Importhandelen, og Industriraadet maa bestemt kræve, at Valutakontorordningen ikke afskaffes, forinden der er tilvejebragt den anden Ordning“.

Ja, klarere og tydeligere kan et Erhverv dog ikke gaa ind for Regeringens Forslag. Jeg kan ikke sige det bedre, end Industriraadet har sagt det her. Jeg ved, at Industriraadets Ord er Udtryk for Tusinder og atter Tusinder af Fabrikanters og Haandværksmestres Opfattelse, og jeg ved saa sandt, at hele den danske Arbejderklasse staar bag ved den Udtalelse. Med al den Vægt, som alle disse Menneskers Mening har, kan jeg anbefale Tinget at vedtage dette Forslag.

Madsen-Mygdal: Da jeg gaar ud fra, at de fleste gerne ser, at denne Lørdag-eftermiddagsdebat snart kan slutte, skal jeg søge at begrænse mig til ganske faa Bemærkninger.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der talte nu sidst, skal jeg bemærke,

at her er jo slet ikke Tale om det, som han kalder, at Landstinget skal være en Overrigsdag. Der er kun Tale om det, som det ærede Medlem jo maa have Kendskab til, og som vi alle kender, det, der staar i Grundloven, at for at et Forslag kan blive ophøjet til Lov, skal det vedtages af begge Ting, og hvis det ikke skal være Tilfældet herefter, maa der foregaa en Forandring af Forfatningen, og saa er der heller ikke nogen Grund til at have et Landsting. Men det, som vore Forslag gaar ud paa her, er dette, at der drages Omsorg for, at der ved de Afgørelser, som træffes paa dette meget vigtige Omraade, uden at Forslagene kommer til Forhandling i Tinget, er Sikkerhed eller i høj Grad Sandsynlighed for, at der i begge Ting er et Flertal, saa at de Forslag, hvis de havde kunnet komme til Forhandling, kunde gennemføres paa normal Maade.

Nu skal jeg ikke følge det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i hans Betragtninger vedrørende Arbejdslønnens Indflydelse paa Priserne; dens Indflydelse var kun 3 Ø. paa Margarineprisen, og jeg har hørt en anden Gang nævne, hvor meget det var paa Skotøjsprisen, men det er jo fuldstændig forkert. Hvad tror det ærede Medlem da, at de andre Udgifter er? Det er alt sammen noget, som ender i Arbejdslønninger, fordi det er Arbejde, som de repræsenterer. Selv Kapitalrenten er Renten af den Kapital, som det har kostet at opføre Etablissementerne. Og hvad er Etablissementerne? Det er ogsaa Arbejde, Menneskers Arbejde. Det er Lønningerne, som præger det hele, det er der ikke noget at sige til. Og det er ønskeligt at holde Lønningerne saa højt som muligt. Men den Dag, da vi holder en Løn, som Befolkningen ikke kan betale, gaar det ud over den Befolkning, og ganske særligt over den Arbejderstand, som derved styrtes ud i Arbejdsløshed. Men de Spørgsmaal har vi drøftet før, og dem trænger vi ikke til at drøfte nu.

Til den højtærede Handelsminister, som blev ved at fastholde, at her var Tale om at indføre et Mindretalsdiktatur, og nu formede det paa den Maade, at Mindretallet vilde diktere, hvad Handelsministeren maatte foretage sig — jeg tillod mig at skrive det ned, og jeg tror, det er ordret Gengivelse af, hvad den højtærede Handelsminister sagde —, vil jeg sige, at denne Udtalelse er urigtig i to Henseender. For det første i den Henseende, at hverken Mindretallet eller Flertallet kan diktere Handelsministeren at foretage sig noget. Det kan Mindretallet ikke